STUDIO ODLAZAK BRICE IZ 'MALOG MISTA'***Miše Martinović*****HTIO JE BITI
LIJEČNIK, A
GLUMI SE UČIO
U ZATVORU**

Slavni Brico pa Pridsidnik iz 'Malog mista' cijeli je život posvetio repertoaru dubrovačke tradicije. Odrastao je bez oca, robijao je kao domobran i žalio je što nikad nije bio Hamlet. Piše Ivana Mikuličin, snima Damil Kalogjera

U 96. godini života umro je u Dubrovniku Miše Martinović, doajen hrvatskog glumišta i veliki interpret dubrovačkog repertoara, nezaboravni brico, pa gradonačelnik iz "Malog mista", otac glumaca Perice i Mara Martinovića. Zadnji put posjetili smo ga u srpnju 2019. u njegovu domu u Dubrovniku, kada je dao svoj zadnji intervju za Jutarnji. Miše Martinović živio je do smrti u Dubrovniku, u Zlatarskoj ulici, 20-ak metara od kuće u kojoj se rodio 1926. godine. Prije dvije godine navršilo se 50 godina od snimanja Marušićeva i Smojina "Malog mista". Bio je u tom trenutku jedan od troje važnijih, živućih protagonista "Malog mista", uz Nadu Abrus i Milku Podrug Kokotović. Te pretpandemijske 2019. više nije izlazio iz kuće iako je bio na nogama.

- Prošao sam devedeset i treću. To su jako velike godine. Sa starošću sam zadio objektivniji odnos prema svijetu i sebi. U velikom repertoaru koji sam za života igrao, danas točno znam kada sam dostigao umjetnost,

28

a kada je to bila samo još jedna gluma - rekao je tada.

"Malo misto" 70-ih je dalo hrvatskom glumištu čelno mjesto u humoru, koji pret hodno nije bio zaštitni znak Televizije Zagreb.

Opasne godine

Zbog uloge Brice, a pa Pridsnika bio je popularan i u Beogradu.

- Zvali su me da odemo na piće. Uzalud, nisam bio alkoholičar - sjeća se glumac koji je s Danielom Marušićem 1957. snimio i prvu TV dramu ondašnje Televizije Zagreb, i to u direktnom prijenosu. Bio je to Vojnovićev "Suton", koje je radio uživo s dvije kamere.

Martinović je bio sin gostioničara. Oca nikada nije upoznao jer je umro nekoliko mjeseci prije njegova rođenja. Ostala mu je samo očeva fotografija kao ranje-

nika iz Prvog svjetskog rata.

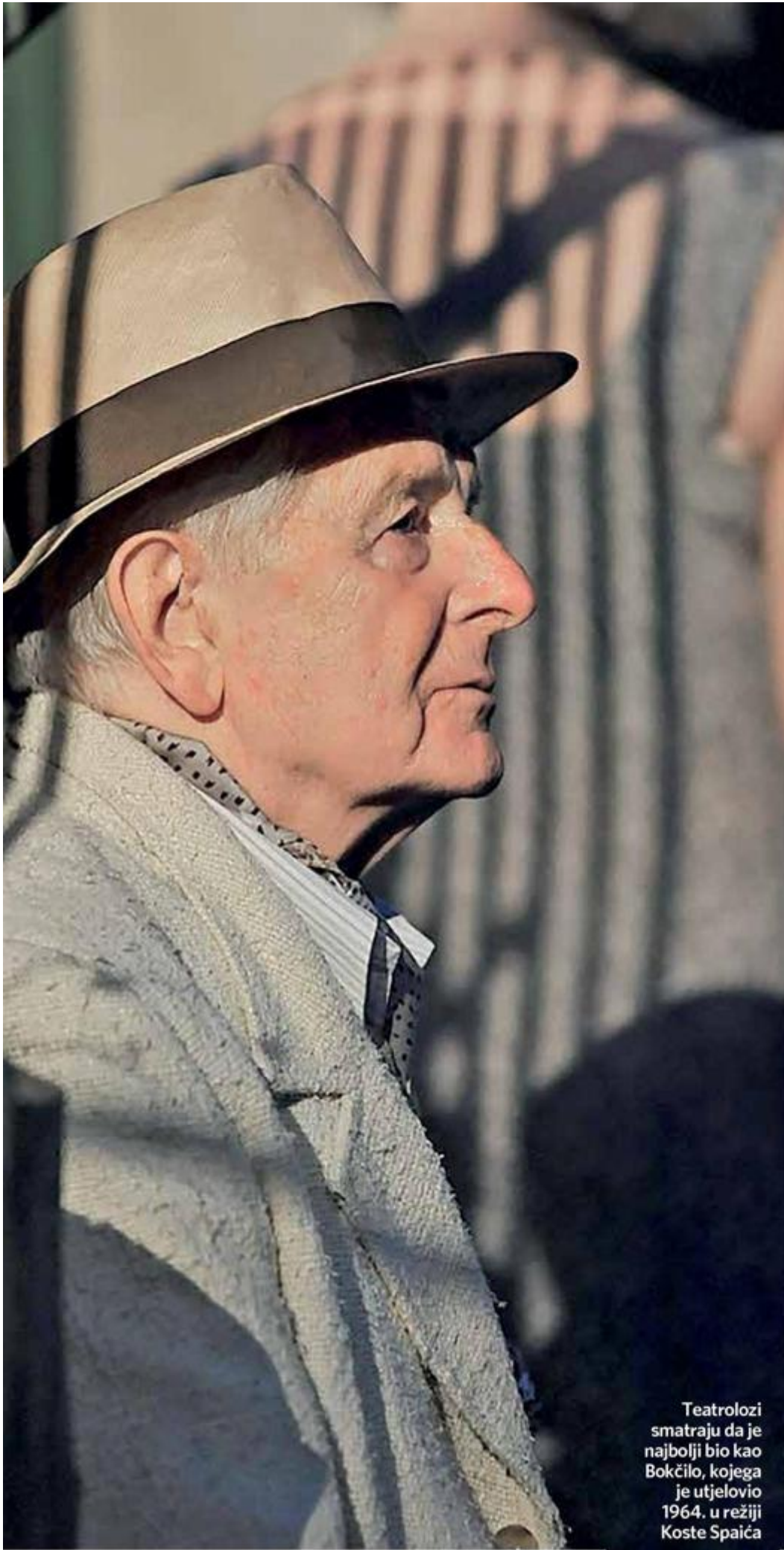
Završio je Klasičnu gimnaziju, a godine 1944. namjeravao je upisati studij medicine u Zagrebu. Mogući liječnički poziv upropastio je upućen mu poziv za domobrane. Kao domobran preživio je Bleiburg i nakon povratka robijao u Sarajevu i Zenici. Tri godine opasnog življena bile su vrijeme najnevjerojatnijih zapleta u životu Miše Martinovića, kojih se sjeća intenzivno.

- Ne vjerujem da postoji Bog. Znam da postoji - rekao je o robijanju, iz kojeg je izvukao živu glavu. U zeničkom je zatvoru prvi put glumio, igrao je glavnu ulogu u predstavi "Rusko pitanje", a 1948. amnestiran je i izašao je iz zatvora u vrijeme kada je glavni politički događaj bila Rezolucija Informbiroa.

Vrativši se u Dubrovnik, radio je u računovodstvu

**GODINE 1948.
AMNESTIRAN JE I
PO DIREKTIVI JE
OTIŠAO U KAZALIŠTE**

Teatrolozi smatraju da je najbolji bio kao Bokčilo, kojega je utjelovio 1964. u režiji Koste Spaića

gradevinskog poduzeća. U dubrovačkom teatru na repertoar je došlo isto ono "Rusko pitanje" i kako je Martinović iz zatvora ulogu znao napamet, uletio je u kazališnu predstavu i odigrao je. Nakon dva dana zaposlen je u Kazalištu Marina Držića.

- Nisam htio biti glumac, htio sam ići na fakultet, ali nakon zatvora morao sam raditi što mi se reklo. Htio sam studirati pravo, ali nisam smio - govorio je.

120 uloga

Na Dubrovačkim ljetnim igrama nastupio je prvi put 1951. godine kao Maro u "Dundu Maroju" u Fotezovoj režiji. Iz njegovih sjećanja, dr. Branko Gavella bio je čovjek s kojim je shvatio što je to umjetnost. Gavella ga je poveo sa sobom u Zagreb, no zagrebačke godine glume kratko su trajale, vratio se u Dubrovnik obitelji. U životu je odigrao oko 120 uloga i opus vezan dubrovačku pisanu tradiciju, Kazalište Marina Držića i Dubrovačke ljetne ige. Tijekom karijere igrao je više uloga u "Dundu Maroju", a u Magellijevoj režiji iz 1989. bio je Dundo dok je njegov sin Maro bio Maro. Teatrolozi smatraju da je najbolji bio kao Bokčilo, kojega je utjelovio 1964. u režiji Koste Spaića. Nakon što je jednom bio zamjenom u "Dundu" Jugoslavenskog dramskog pozorišta, zvali su ga da radi u Beogradu, što je odbio. Godine 1972. bio je Areteju u kultnom Krležinu "Areteju" u režiji Georgija Para, 1974. Kapural Luko u "Kati Kapuralici" Tomislava Radića i izvedbi dubrovačkog kazališta, zatim Frano, kulturno lice "Kafetarije" u režiji Tomislava Radića 1978. Bio je i Aurel u "Ledi" 1963. i Križovec u predstavi "U Agoniji" 1957. u Kazalištu Marina Držića. Igrao je više lica u Vojnovićevoj Trilogiji, bio je i Vladimir u Beckettovu "U očekivanju Godota", u Violićevoj režiji iz 1971. godine.

- U 'Hamletu' sam igrao Duha, Glumce, nikad i Hamleta i to mi je žao - rekao je glumac koji je igrao i u serijama "Tudinac" i "Ča smo na ovom svitu" te u filmu "Libertas".